

Arrest

**nr. 69 383 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die allen verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 juni 2010 en 14 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 20 juli 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 22 augustus 2011 houdende de vaststelling van het rolrecht met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MERTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, komen op 4 september 2008 België binnen en dienen op dezelfde dag een aanvraag in van een verklaring van inschrijving.

Op 8 oktober 2008 worden verzoekers in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 14 april 2010 worden verzoekers afgeschreven uit de gemeente Wemmel en verhuizen ze naar Nederland.

Op 16 juni 2010 wordt de zoon van verzoekers, A. B., in Nederland geboren.

Verzoekers komen in januari 2011 opnieuw België binnen en dienen op 12 januari 2011 een aanvraag in tot herinschrijving.

Op 12 januari 2011 stelt de lokale politie een verslag van woonplaatsonderzoek op.

Op 3 mei 2011 dient het minderjarig kind een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als bloedverwant in neerdalende lijn.

Op 5 mei 2011 worden verzoekers in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 5 mei 2011 wordt aan verzoekers een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 3 mei 2011 ter kennis gebracht, waarin verzoekers overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt gevraagd welke activiteiten zij heden hebben (werknemer/zelfstandige in België of buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of andere ...).

Op 31 mei 2011 leggen verzoekers onder meer een uittreksel uit het Belgisch Staatsblad neer van 23 mei 2008 waarin verzoeker als bestuurder van een vennootschap wordt vermeld, een uittreksel uit de Kruispuntbank van Ondernemingen, informatie dat verzoekster deeltijds werkt in de periode 1 december 2010 – 1 juni 2011, een arbeidsovereenkomst van verzoekster d.d. 2 juni 2009 voor bepaalde tijd, loonfiches van verzoekster voor de maanden maart, april en mei 2011. Er wordt tevens een attest van het OCMW d.d. 4 mei 2011 overgemaakt waaruit blijkt dat verzoekers niet ten laste zijn van het OCMW.

Op 14 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) ten opzichte van verzoeker. Deze beslissing vermeldt als datum 20 juni 2010 en is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 54, 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B., S.

geboren te T., op (in) 20.03.1977

van Nederland nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet meer aan de in artikel 40 § 4 van de wet van 15.12.1980 gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als zelfstandige.

Betrokkene diende op 04.09.2008 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als zelfstandige. Betrokkene werd op 04.09.2008 in het bezit gesteld van een bijlage 8 en op 03.11.2008 in het bezit gesteld van een E-kaart op basis van zijn zelfstandige activiteit. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene sindsdien totaal gewijzigd is.

Betrokkene en zijn echtgenote werden op 03.05.2011 overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15.12.1980 vriendelijk verzocht om nieuwe informatie te verstrekken aangaande hun huidige situatie. De minister of zijn gemachtigde kan immers controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene en zijn gezin hadden zich enige tijd laten afschrijven naar het buitenland waardoor de vraag zich stelde of betrokkene de economische activiteit in België tijdens de afwezigheid had verdergezet of niet. Betrokkene werd op 05.05.2011 van dit verzoek op de hoogte gebracht, waarop hij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijsstukken over te maken. Betrokkene heeft geen enkel bewijs geleverd waaruit blijkt dat hij nog steeds een zelfstandige activiteit heeft. De bewijzen die hij voorlegt (uittreksel Belgisch Staatsblad en uittreksel kruispuntbank) dateren van 2008. Uit verder onderzoek blijkt dat betrokkene niet gekend is bij het rijksinstituut voor de sociale zekerheid der zelfstandigen.

Concreet wil dit zeggen dat betrokkene geen aansluiting heeft bij een sociale kas voor zelfstandigen zoals wettelijk is vastgelegd. Van een effectieve legale zelfstandige activiteit overeenkomstig het uittreksel van de kruispuntbank van 2008 kan dus nooit sprake zijn geweest. Derhalve moet ertoe besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en heden niet voldoet aan de voorwaarden als zelfstandige. Zowel op basis van art. 42 septies als op basis van art. 42 bis, § 1 van de wet van 15.12.1980 kan dus een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Kennelijk had de echtgenote van mijnheer B., mevrouw E. O. K. nog bestaansmiddelen uit tewerkstelling in Nederland ter beschikking. De echtgenote legde immers een arbeidsovereenkomst vanuit Nederland voor en loonfiches van maart 2011, april 2011 en mei 2011. Uit de loonfiche van mei blijkt echter dat betrokkene uit dienst is getreden op 31.05.2011. De bestaansmiddelen die zij verwierf door tewerkstelling in Nederland blijken dus heden niet meer ter beschikking van het gezin. Derhalve kan betrokkene evenmin als beschikker van bestaansmiddelen of in het kader van gezinshereniging met zijn echtgenote het verblijfsrecht behouden overeenkomstig art. 40, § 4, eerste lid, 2° of art. 40 bis, § 2 van de wet van 15.12.1980).

Het attest van het OCMW waarin bevestigd wordt dat mijnheer en mevrouw B. geen OCMW-steun genieten, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

(...)"

Op 14 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) ten opzichte van verzoekster en het minderjarig kind. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van E. O., K.

geboren te S., op (in) 24.06.1983 van Nederlandse nationaliteit.

EN B. A. geboren te E. op 16.06.2010 van Nederlandse nationaliteit.

Reden van de beslissing:

E. O., K. verkreeg het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie op basis van artikel 40 bis § 2, 1° van de wet van 15.12.1980.

De echtgenoot van mevrouw E. O. K. werd gevraagd om zijn economische activiteiten of bij gebrek daaraan om de bestaansmiddelen waarvan hij en zijn gezin leven aan te tonen naar aanleiding van een tijdelijke afwezigheid uit het land. Hieruit blijkt dat de echtgenoot van betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf te behouden. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene zelf een economische activiteit heeft of over enige bestaansmiddelen zou beschikken waardoor zij het recht op verblijf in eigen hoofde zou kunnen behouden (zie voor de concrete motivering dienaangaande ook de beslissing voor mijnheer B. S.).

Het minderjarig kind verkreeg het verblijf als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40 bis § 2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de echtgenoot/vader, dient ook het verblijf van zijn echtgenote en kind te worden beëindigd. Dit op grond van artikel 42 ter § 1, 1°.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"2.2.1.

Vooreerst merken verzoekers op dat bijlage 21, zijnde de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker B. met bevel om het grondgebied te verlaten, als datum 20.06.2010 vermeldt.

In de motivering van de beslissing wordt evenwel verwezen naar feiten en gebeurtenissen in 2011, hetgeen onmogelijk is, zodat deze beslissing als nietig dient te worden aanzien op grond van ondermeer tegenstrijdigheid in de beslissing en schending van de motiveringsplicht.

Op basis hiervan dient dan ook voormelde beslissing opzichtsens verzoeker B., alsmede de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14.07.2011, opzichtsens verzoekster E. O. en het minderjarig kind B. A. nietig verklaard te worden.

2.2.2.

Verder en meer ten gronde zijn verzoekers de mening toegedaan dat de motieven van voormelde beslissing niet kunnen weerhouden worden en dat de motivering aldus in strijd is met de wettelijke bepalingen van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging van vreemdelingen, ondermeer artikel 40 §4 van deze wet.

- Verzoeker B. is sedert de oprichting van de Belgische firma S. T. BVBA, waarbij de stukken worden gevoegd, steeds zaakvoerder van deze firma geweest en is hij ook in België nog steeds economisch actief (zie stuk 2)*

Zijn zaakvoerderschap werd tot op heden niet beëindigd.

Buiten voormelde publicatie in de bijlagen van het Belgisch Staatsblad, voegt verzoeker B. een volledig uittreksel (dd. 10.08.2011) uit de Kruispuntbank der Ondernemingen toe, waaruit blijkt dat hij sedert 19.05.2008 zaakvoerder is van deze Belgische vennootschap en dit tot op heden (stuk 4).

- Daarbuiten is verzoeker eveneens actief als zaakvoerder van de Nederlandse VOF S., (...), zijnde een taxi onderneming personenvervoer, met 2 werkzame personen, zijnde verzoeker B. zelf en zijn broer B. B.*

Ten bewijze hiervan wordt een uittreksel uit het handelsregister van de Kamers van Koophandel voor Brabant (Nederland) toegevoegd, gedateerd (stuk 5).

- Verder beschikt verzoeker B. over voldoende bestaansmiddelen:*

- Op geen enkele wijze heeft verzoeker ooit enige steun aangevraagd of ontvangen van het OCMW; Hiervoor kan verwezen worden naar het attest van het OCMW met bevestiging dat in België nooit een uitkering heeft ontvangen (stuk 6).*

- Verzoeker ontvangt inkomen via zijn Nederlandse vennootschap, en dit op regelmatige basis. Ten bewijze hiervan wordt o.a. een rekeninguittreksel toegevoegd met overschrijvingen van de Nederlandse VOF S. naar de privérekening van verzoeker, alsmede stortingen van hem op zijn privérekening (stuk 7).*

- Verzoekers hebben in oktober 2010 een woning gekocht in België met substantiële inbreng van eigen middelen.*

De aankoopwaarde van de woning bedroeg 322.000 EUR terwijl er slechts een bedrag van 249.480 EUR geleend werd bij A. B.

Hiervoor kan verwezen worden naar de uittreksels van de koopakte dd. 06.10.2010, de kredietakte dd. 06.10.2010, alsook naar de verklaring van notaris E. te N. dd. 06.10.2010 met betrekking tot de afrekening tussen de notaris en verzoekers (stukken 8 a, 8b, 8c en 8d).

- Ook verzoekster E. O. beschikt op basis van haar voormalige tewerkstelling over een eigen vervangingsinkomen, met name ontvangt zij een werkloosheidsuitkering via het A.*

Ten bewijze hiervan wordt een aangifte van de persoonlijke toestand, alsmede van de uitkering op grond van deze aangifte die zij heeft ontvangen per 01.08.2011.

Bij de mededeling wordt haar rijksregisternummer (...) vermeld, alsmede de maand waarop deze betrekking heeft (namelijk juli, "7/11")

Dat verzoeker B. niet is ingeschreven in een sociale kas voor zelfstandigen in België, vloeit voort uit het gegeven dat verzoeker B. volledig in orde is met zijn sociale zekerheid in Nederland. Verzoeker is aldaar aangesloten bij een zorgverzekeraar V. NV te (...), waarvan onder stuk 10 een kopie wordt gevoegd van de polis, met vermelding van de maandpremie voor het kalenderjaar 2011.

Bovendien heeft verzoeker B. ervoor geopteerd om de fiscale aangifte te doen in Nederland (in het kader van de belastingverdrag tussen de Belgische en de Nederlandse Overheid) ter vermijding van dubbele belasting), hetgeen ook gevolgen heeft voor zijn inschrijving in de sociale zekerheid.

De bewijzen van het feit dat verzoeker aangifte plichtig is in Nederland blijkt uit de stukken van de belastingadministratie. Verzoeker B. ontvangt immers uitnodigingen van de belastingdienst met het oog op de aangifte, zowel voor zich privé (stuk 11a), als voor zijn Nederlandse vennootschap (stuk 11b)

Dat verzoeker B. in orde is met de sociale zekerheid blijkt bovendien uit het feit dat hij en zijn gezin, hier in België rechtsgeldig is aangesloten bij D. V.-L., zoals blijkt uit stuk 3.

Besluit

Aldus is het volgens verzoeker duidelijk dat de voormelde beslissing dienen nietig verklaard te worden omwille van de hoger vermelde ernstige redenen.

Buiten de formele/procedurele bezwaren (inzake de datum van de beslissing en de hierdoor ontstane tegenstrijdigheid – zie hoger), blijkt ook dat de inhoudelijke motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct is nu duidelijk blijkt dat beide verzoekers beschikken over eigen

inkomsten, enerzijds uit de zelfstandige activiteit, anderzijds uit werkloosheid op grond van vroegere tewerkstelling.

Minstens is het zo dat het gezin op grond van de voormelde inkomsten en vermogenstoestand over voldoende bestaansmiddelen beschikt in toepassing van de wet van 15.12.1980.”

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekers' beschouwingen niet kunnen overtuigen en dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht heeft beslist om een einde te maken aan het verblijfsrecht van verzoeker. Volgens de verwerende partij bekwam verzoeker immers een verblijfsrecht onder valse voorwendsels. Verzoeker heeft namelijk nooit een zelfstandige activiteit uitgeoefend niettegenstaande hij een aanvraag indiende. In zijn verzoekschrift laat verzoeker bovendien ten onrechte uitschijnen als zou hij sedert 2008 onafgebroken een zelfstandige activiteit uitoefenen. De door hem voorgelegde publicaties in het Belgisch Staatsblad dateren echter van 2008 en vormen geenszins het bewijs van zelfstandige activiteit tot op heden. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, heeft verzoeker daarenboven geen aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen.

De verwerende partij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bijgevolg geheel terecht en in toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet heeft beslist om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen.

Dat verzoekster in het verleden heeft gewerkt als arbeidster kan volgens de verwerende partij geen afbreuk doen aan deze beslissing. Bovendien is zij uit dienst getreden op 31 mei 2011 en kan zij dus evenmin beschikken over bestaansmiddelen.

In de mate waarin verzoekers nog een aantal stukken voorleggen bij hun verzoekschrift, merkt de verwerende partij op dat deze niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris zijn overgemaakt en dat laatstgenoemde hiervan aldus geen kennis kon nemen op 20 juni 2011. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuurshandeling dient men zich evenwel te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens.

De verwerende partij besluit dat de *in casu* bestreden beslissingen rechtmatig werden genomen, zonder miskennis van de bepalingen waarvan verzoekers de schending aanvoeren. De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, die slechts kunnen worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zouden de bestreden beslissingen een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Volgens de verwerende partij handelde de gemachtigde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

2.3.1 Verzoekers voeren aan dat de eerste bestreden beslissing als datum 20 juni 2010 vermeldt, terwijl in de motivering van de beslissing wordt verwezen naar feiten en gebeurtenissen in 2011, hetgeen onmogelijk is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat inderdaad melding wordt gemaakt van een foutieve datum. Deze materiële vergissing is echter niet van aard om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Uit de bijbehorende akte van kennisgeving blijkt dat de eerste bestreden beslissing dateert van 14 juli 2011. Deze beslissing maakt inderdaad melding van de informatie die verzoekers op 31 mei 2011 hebben meegedeeld, zodat dient te worden aangenomen dat deze beslissing zeker van na deze datum is en dat de vermelding “20 juni 2010” een materiële vergissing is, die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

2.3.2 De aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luidde op het moment van de aanvraag tot herinschrijving en van de bestreden beslissing als volgt:

“§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Verzoekers voeren aan dat het niet correct is dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden om zijn recht op verblijf te behouden. Verzoekers menen dat verzoeker zelfstandige is en hierdoor recht heeft op een verblijf in België. Verzoekers wijzen op het feit dat verzoeker zaakvoerder is van de Belgische firma S. T. BVBA en dat hij in België nog steeds economisch actief is. Ten bewijze hiervan leggen verzoekers onder meer een uittreksel uit het Belgisch Staatsblad neer, alsook een uittreksel uit de Kruispuntbank van Ondernemingen. Verzoekers laten verder gelden dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikken. Zij leggen dienaangaande onder andere de volgende documenten voor: een attest van het OCMW d.d. 11 augustus 2011 waaruit blijkt dat verzoeker tot op heden geen financiële steun heeft ontvangen, een rekeninguittreksel en een document d.d. 11 augustus 2011 waaruit blijkt dat verzoekster een werkloosheidsuitkering ontvangt. Verzoekers betogen ten slotte dat verzoeker in Nederland belastingplichtig is en tevens volledig in orde met zijn sociale zekerheid en zodoende in België niet is ingeschreven in een sociale kas voor zelfstandigen.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker niet betwist dat een einde kan worden gesteld aan zijn verblijf in het geval hij niet meer kan worden beschouwd als zelfstandige of als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Verzoeker betwist enkel het gegeven dat hij niet meer kan worden beschouwd als zelfstandige of als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat op 5 mei 2011 aan verzoekers werd gevraagd welke activiteiten zij op dat moment hadden en dat zij daarvan de nodige bewijsstukken zouden voorleggen. Als antwoord op dit verzoek legden verzoekers onder meer een uittreksel uit het Belgisch Staatsblad neer van 23 mei 2008 waarin verzoeker als bestuurder van een vennootschap wordt vermeld, een uittreksel uit de Kruispuntbank van Ondernemingen, informatie dat verzoekster deeltijds werkt in de periode 1 december 2010 – 1 juni 2011, een arbeidsovereenkomst van verzoekster d.d. 2 juni 2009 voor bepaalde tijd, loonfiches van verzoekster voor de maanden maart, april en mei 2011. In het dossier bevindt zich tevens een attest van het OCMW d.d. 4 mei 2011 waaruit blijkt dat verzoekers niet ten laste zijn van het OCMW.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene en zijn echtgenote werden op 03.05.2011 overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15.12.1980 vriendelijk verzocht om nieuwe informatie te verstrekken aangaande hun huidige situatie. De minister of zijn gemachtigde kan immers controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene en zijn gezin hadden zich enige tijd laten afschrijven naar het buitenland waardoor de vraag zich stelde of betrokkene de economische activiteit in België tijdens de afwezigheid had verdergezet of niet. Betrokkene werd op 05.05.2011 van dit verzoek op de hoogte gebracht, waarop hij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijsstukken over te maken. Betrokkene heeft geen enkel bewijs geleverd waaruit blijkt dat hij nog steeds een zelfstandige activiteit heeft. De bewijzen die hij voorlegt (uittreksel Belgisch Staatsblad en uittreksel kruispuntbank) dateren van 2008. Uit verder onderzoek blijkt dat betrokkene niet gekend is bij het rijksinstituut voor de sociale zekerheid der zelfstandigen.

Concreet wil dit zeggen dat betrokkene geen aansluiting heeft bij een sociale kas voor zelfstandigen zoals wettelijk is vastgelegd. Van een effectieve legale zelfstandige activiteit overeenkomstig het uittreksel van de kruispuntbank van 2008 kan dus nooit sprake zijn geweest. Derhalve moet ertoe besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en heden niet voldoet aan de voorwaarden als zelfstandige. Zowel op basis van art. 42 septies als op basis van art. 42 bis, § 1 van de wet van 15.12.1980 kan dus een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.”

Dit motief steunt op de stukken van het administratief dossier en is niet onredelijk, nu verzoekers de kans hebben gekregen om bijkomende stukken voor te leggen en dit niet hebben gedaan.

Waar verzoekers in het middel verwijzen naar stukken die zij voor het eerst voorleggen bij huidig verzoekschrift en die zij niet ter kennis hebben gebracht van het bestuur, merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Nu deze stukken niet waren meegedeeld aan de verwerende partij, kon zij er onmogelijk rekening mee houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovendien blijkt dat sommige van deze stukken dateren van na de eerste bestreden beslissing van 14 juli 2011, namelijk het uittreksel van de Kruispuntbank van Ondernemingen d.d. 10 augustus 2011, het attest van het OCMW van 11 augustus 2011, alsook het rekeninguittreksel d.d. 28 juli 2011. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Het komt niet aan de Raad toe om deze stukken te beoordelen. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op vraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Verzoekers tonen dit niet aan.

De Raad wijst er verder op dat de bewering als zou verzoeker in Nederland economisch actief zijn, er belastingplichtig zijn en er tevens volledig in orde zijn met zijn sociale zekerheid geen afbreuk doet aan het motief in de bestreden beslissing genomen op 14 juli 2011 dat verzoeker in België niet gekend is bij het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen, geen aansluiting heeft bij een sociale kas voor zelfstandigen en derhalve niet voldoet aan de in artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden om als zelfstandige in België te verblijven.

De eerste bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding en is in alle redelijkheid genomen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat het verblijfsrecht van verzoeker werd beëindigd, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid kon beslissen dat ook het verblijf van verzoekster en het minderjarig kind, die hun verblijfsrecht verkregen hebben op basis van dat van verzoeker, dient te worden beëindigd. Verzoekers voeren geen middelen aan die gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET